

pustila, jsou tyto okolnosti jednak novotami, k nimž nelze přihlídnouti, jednak by tyto okolnosti musila uplatnití stížností do výkonu exekuce dle § 68 ex. ř. a nikoli žalobou dle § 37 ex. ř.

Konečně nelze přisvědčiti názoru dovolatelčinu, že její spoluvlastnictví vylučuje exekuci na spoluvlastnický podíl jejího manžela, na nějž odvolací soud svým rozsudkem exekuci omezil. Právo jednoho spoluvlastníka neobmezuje nijak druhého spoluvlastníka v nakládání s jeho vlastním podílem. Práva nabytá na spoluvlastnictví jednoho, zejména zabavením spoluvlastnického podílu, nedotýkají se práv druhého spoluvlastníka a proto není právo spoluvlastnické takovým právem, které by vylučovalo a činilo nepřipustnou exekuci na podíl druhého spoluvlastníka. Otázku dříve spornou, zda lze vésti na spoluvlastnický podíl exekuci podle § 331 ex. ř. zabavením nároků, plynoucích ze spoluvlastnictví pro případ zrušení nebo podle § 249 a násl. ex. řádu, rozhodl tento nejvyšší soud v plenárním rozhodnutí uveřejněném pod čís. 4002 Sb. n. s. v ten rozum, že exekuce mobilární je přípustná, má-li povinný věci ve výlučné své moci. Že povinný neměl v tomto případě zabavené předměty ve své moci, nebylo ani tvrzeno, naopak z dopisu ze dne 10. dubna 1924 příl. C) plyne, že věci byly zabaveny v bytě povinného, že tedy v jeho moci byly. Právem tedy odvolací soud ohledně polovice zabavených věcí exekuci za nepřipustnou neuznal a ji nezrušil. Ostatně nepřipustnost exekuce proto, že dlužník neměl předmět zabavený ve své moci, nelze uplatnití sporem, nýbrž rekusem, bylo-li to zřejmo ze samého návrhu exekučního nebo stížností podle § 68 ex. ř., vyšlo-li to na jevo při výkonu exekuce. Právo spoluvlastnické není takovým právem, které by vylučovalo a činilo nepřipustnou exekuci na podíl druhého spoluvlastníka.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 16. září 1926 Rv I 1059/26. Dr. Grešl.

Lhůta pro plnění musí býti podle § 7 exek. řádu v exekučním titulu výslovně stanovena. Nestačí, že si ji lze snad z obsahu smíru domyslíti.

Soudním smírem zavázal se dlužník zažalovanou pohledávku žalobci zaplatiti zavázav se také, že zaplatí úroky zažalované a útraty, jak soudem budou upraveny. Více ve smíru není napsáno.

Žádosti exekuční podle tohoto soudního smíru soud první stolice vyhověl.

Rekursní soud stížnosti dlužníkově vyhověl a žádost exekuce zamítl v úvaze, že nezavázal se žalovaný zažalované účty zaplatiti pod sankcí exekuce, jednak pak i proto, že není ve smíru stanovena doba, do které splnění závazků tam převzých má se státi (§ 7 ex. ř.).

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu vymáhajícího věřitele.

Důvody: Podle § 7 odst. 1. ex. ř. smí exekuce býti povolena jen tehdy, lze-li seznati z exekučního titulu kromě ostatních náležitostí tam vytčených i čas dlužného plnění, a v odstavci druhém tohoto paragrafu je zdůrazněno, že před uplynutím lhůty pro plnění určené v rozsudku nebo v jiném exekučním titulu exekuce nemůže býti povolena. Z toho plyne, že lhůta pro plnění musí býti podle § 7 exek. řádu v exekučním titulu výslovně stanovena a že soudní smír, v němž není stanovena doba dlužného plnění, není exekučním titulem (sb. n. s. 4808). Nestačí, že si ji lze snad z obsahu smíru domysleti. K vývodům dovolacího rekursu se podotýká, že ustanovením smíru, že žalovaný zaplatí i útraty sporu, jak budou soudem přisouzeny, pokud se týče upraveny, nebyl určen čas dlužného plnění, jak mylně míní stěžovatel, nýbrž jeho obsah, pokud totiž šlo o útraty v době smírného ujednání co do výše ještě neznámé. Nebyla-li však doba dlužného plnění smírem ustanovena vůbec, nelze ani způsobem v § 7 odst. 2. ex. ř. prokázat, že lhůta tato uplynula.

Nedůvodnému dovolacímu rekursu nebylo proto vyhověno, aniž bylo třeba řešiti další otázku, zda ku vykonatelnosti soudního smíru jest zapotřebí, aby v něm zvláště bylo uvedeno, že plnění přejímá se pod následky exekuce.

Rozhodnutí nejvyš. soudu ze dne 22. září 1926
R I 764/26. Dr. Grešl.

Exekuce k vynucení souhlasu k rozluce podpisem návrhu na povolení rozlučky není přípustnou (§ 367 ex. ř.). Prohlášení souhlasu pokládati jest uplynutím ujednané roční lhůty za vydané a není návrh na zavedení řízení exekučního v zákonu vůbec odůvodněn.

Smírem zavázali se manželé V. a M. P—ovi, dohodnuvše se dobrovolně na rozvodu svého manželství, že po uplynutí roku dají souhlas k rozluce manželství a to pod následky exekuce.

Manžel V. P. domáhá se exekucí, aby manželka splnila ten-